

Є й інші підходи до визначення ознак правоохоронної діяльності, зокрема:

Правоохоронна діяльність здійснюється із застосуванням юридичних заходів впливу, до яких відносять заходи державного стягнення та державного примусу. Зокрема до особи, яка скоїла кримінальний злочин, застосовується кримінальне покарання, встановлене кримінальним законом, або інший передбачений законодавством вплив;

при здійсненні правоохоронної діяльності юридичні заходи впливу, які застосовуються, повинні суворо відповідати вимогам нормативно-правових актів, що регламентують їх застосування. Прикладом може бути ситуація коли орган, який накладає адміністративне стягнення за скоєне правопорушення, не може призначити стягнення більш суворе, ніж те яке зазначене в санкції відповідної статті Кодексу про адміністративні правопорушення України;

правоохоронна діяльність реалізується з дотриманням певної процедури у встановленому законом порядку. Процедура яка передбачає застосування чи незастосування певного юридичного впливу здійснюється відповідно до встановлених правил, дотримання яких є обов'язковим. Варто вказати, що порушення цих правил та процедури може бути підставою для визнання рішення незаконним.

Реалізація правоохоронної функції держави залежить від принципів сучасної концепції захисту прав і свобод людини. До завдання цього дослідження не входить висвітлення всього переліку принципів сучасної концепції захисту прав і свобод людини, оскільки сама концепція знаходиться в стадії становлення. Принципи виступають вихідними началами концепції захисту прав і свобод людини. Опора на принципи з морально-етичної сфери (наприклад, частина перша ст. 2 Основного Закону ФРН звертається до «морального закону») зміцнює позиції концепції захисту прав і свобод людини, виводячи її з виключно формальної сфери і наближаючи до людини.

*Надольний Іван Федотович,
доктор філософських наук,
професор кафедри філософії, права та соціально-гуманітарних дисциплін,
Національна академія статистики обліку та аудиту,
заслужений працівник освіти України*

ГЕНЕЗА ЛЮДИНИ В УМОВАХ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Спосіб життя людини принципово відмінний від тваринного існування, він має соціально-спадкоємний та історичний характер. Тварина не оволодіває досвідом спадково, а здобуває його самостійно, успадковує лише інстинкт. Людина багата соціальним досвідом поколінь. Нові людські покоління стоять на плечах попередників, спадкоємно реалізуючи соціально-історичний досвід. Тварини життя – позаісторичне, воно зникає разом з її фізичною смертю. Людський спосіб життя продовжується в наступних поколіннях.

Людину характеризують такі риси:

- здатність до створення і застосування знарядь (засобів) праці, участь у колективній трудовій діяльності;
- наявність свідомості (абстрактного мислення) і на цій основі пізнання світу й самого себе; спілкування за допомогою членороздільної мови;
- гама людських почуттів, волюва активність, самоконтроль, самоорганізація;
- цілеспрямований розвиток людських потреб, інтересів і способів їх задоволення;
- цілеспрямована творча діяльність у матеріальній та духовній сферах;
- забезпечення істинно людського способу життєдіяльності, розвиток соціальних форм співжиття і взаємної комунікації.

Кожна дія людини має суспільний характер, бо тим чи іншим способом впливає на індивідуальну життєдіяльність інших суб'єктів виробництва і пізнання. Люди мають свою власну історію у створенні й передачі засобів праці, навичок та вмінь. Сутність людини полягає в дійсному вираженні всіх елементів суспільних відносин.

Науковці різних історичних цивілізацій вивчають сутність людини, її соціальні та пізнавальні риси з різних аспектів розкриття її сутності, зокрема: людина – це мірило всіх речей; це політична істота; це пастух буття; це істота, яка створює і впроваджує у виробництво засоби праці тощо. У сучасній науці існує понад 800 дисциплін, які вивчають та досліджують історичну сутність людини. Людина належить до одного з 10 мільйонів видів живих організмів, населяючих нашу планету. Л. Фейєрбах відзначав, що людина з її початку існування є тілесна, чуттєва істота, наділена від природи трьома головними силами – силою розуму; силою волі; силою любові. Вся історія засвідчує, що людина є не що інше, як безперервна зміна людської природи шляхом удосконалення знарядь праці. М. Бердяєв бачить в людині духовну істоту, сутність та глибина якої обумовлюється рівнем її свободи. Він відзначає такі основні ознаки людини: це предметна істота; це мисляча (духовна істота); це соціальна (суспільна) істота; це природна істота; це діяльна істота; це біосоціальна істота.

Історична генеза людини засвідчує індивідуальний розвиток, набуття нових соціальних якостей в процесі соціально-спадкоємної життєдіяльності. *Індивід* володіє неповторними природними – анатоμο-фізіологічними та психофізичними соціальними якостями, специфічними неповторними здібностями. Індивід – уособлення єдності біологічного та соціального, він поступово стає, переходить від природного до соціального.

Кожен індивід проявляє свою сутність через прояв своєї *індивідуальності*, як самобутнього феномена через виявлення своїх здібностей та якостей бути самим собою. Індивідуальність протиставляється соціально типовому комах загальному, Вона представляє собою відмінність деякого конкретного індивіда від іншого у залежності від інтелекту, характеру, темпераменту, потреб, інтересів, здібностей, схильностей.

Соціально вищим ступенем розвитку людського індивіда (індивідуальності) є *особа (особистість)* як продукти дії, впливу суспільства, соціальних спільнот, окремих людей на дану особу, а також її соціальна сутність залежить від самовиховання. Особа (особистість володіє більшим діапазоном соціальних якостей, сутностей) є продуктом історичного розвитку та включення індивідів у

систему багатогранних суспільних відносин шляхом творчо-конструктивної діяльності, яка проявляється через адаптацію, ад'юстацію та соціалізацію.

Особистість як система соціалізованих зв'язків включає, на думку дослідників, такі підсистеми: когнітивну (пізнавальні пошуки, сприйняття, відчуття як почуття, пам'ять, мислення); регулятивну (емоційно-вольові процеси регуляції та саморегуляції, навички управлінської діяльності); комунікативну (реалізація форм спілкування з іншими людьми у процесі творчої діяльності у сферах матеріального та духовного виробництва).

Гене́за історичного розвитку людини як особистості з необхідністю веде до поняття та ролі *історичної* та *видатної* особистості, яка вирішує поставлені суспільним поступово нові нужденні завдання, бере на себе вирішення цих нових завдань, проявляє творчо-креативну сутність, окреслює хід майбутніх змін та розвитку на шляхах гуманізму та людиноцентризму.

Відзначені історичні етапи розвитку людської сутності мають істотне значення для успішного вирішення назрілих потреб суспільства в умовах модернізації сучасного українського суспільства в динамічних системах геополітичного розвитку.

Список використаних джерел

1. Васильчук Ю. А. Социальное развитие человека в XX веке. *Общественные науки и современность*. 2001. №1. С. 5-27.

2. Головаха Є., Паніна Н. Основні етапи і тенденції трансформації українського суспільства: від перебудови до «помаранчевої революції». *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2006. №3. С. 32-33.

*Погорелова Тетяна Феодосіївна,
старший викладач кафедри іноземних мов,
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК АНГЛОМОВНОЇ ДІЛОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ У СТУДЕНТІВ ЕКОНОМІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Прикладний підхід до викладання іноземної мови у закладах вищої освіти вимагає використання новітніх освітніх технологій, що дозволяють викладачеві підібрати оптимальну методику відповідно до рівня знань, потреб та професійних інтересів студентів.

На сучасному етапі розвитку методичної науки одним з найбільш ефективних методів навчання іноземній мові є комунікативний.

Комунікативна методика пропонує широке коло нестандартних методів і форм навчальної діяльності студентів, результатом якої має стати розвиток професійно-комунікативної компетентності майбутнього фахівця. При цьому мовна і мовленнєва компетентності визначаються як центральний компонент професійно-комунікативної діяльності, оскільки вони дозволяють адекватно